

lågt, spåras. — Cohl (F a 6): **·ur . . . kali - as · ti . . . isi - iaraif br - þur --- sii**. I F a 5 återger Bureus denna Cohls läsning men anmärker, att stenen är »illa afskrifwin». Även de följande läsningarna visa, att inskriften har varit svårläst. — Rhezelius: **uali - . . . as · ti isi iartiffþur --- . . . sii · ur ·**. — Hadorph och Helgonius (B 592): **kapilr -- . . . astn · it · sikraif · brþur s --- . . . un saturn**.

Om det i Uppland sällsynta mansnamnet **kali** se U 102, s. 142 och S. B. F. Jansson i *Fornvännen* 1943, s. 315. Numera kan man räkna med två säkra uppländska belägg på detta namn.

Om namnet *Sigræifr*, som nu finnes belagt ett 15-tal gånger i svenska runinskrifter, se Sö 293 och E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 108.

U 708 är en ovanligt liten runsten; det höjdmått, som har uppgivits ovan i beskrivningen, gäller ju hela stenen, med rotändan. När stenen en gång stod rest, har den över markytan haft ungefär samma höjd som t. ex. Hummelsta-stenarna (U 723—725).

Den högst karakteristiska **b**-runan antyder, att U 708, i likhet med U 707, har utförts av Balle. I så fall har stenen onekligen tillhört hans obetydligaste arbeten.

709. Kungs-Husby kyrka.

Pl. 55.

Litteratur: O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 2, s. 204; Kyrkoinventarium 1829 (ATA); B. E. Hildebrand, Berättelse om Kungs-Husby kyrka 1860 (ATA); R. Dybeck, Reseberättelse 1860 (ATA); UFT h. 12 (1884), s. 295.

En ornerad sten ligger som tröskelsten mellan vapenhuset och kyrkan. Stenen är stympad.

I *Svenska runstenar* har O. Celsius antecknat, att en runsten skall finnas framför altaret i Kungs-Husby kyrka. Sannolikt är detta samma fragment som omtalas i Kyrkoinventarium 1829 med följande ord: »J Golfvet finnas här följande Stenar: 1° En Runsten, stympad, utan runristning, men med en flerdubbel valknut eller ormslinga. Den igenfinnes icke i Bautil.» I sin *Berättelse om Kungs-Husby kyrka* 1860 skriver B. E. Hildebrand: »I golfvet inom södra dörren ligger en sten med vackra runstensslingor, hvori sannolikt aldrig några runor varit ristade.» Samma år skriver Dybeck i sin reseberättelse: »I Kungs-Husby kyrka finnes en sten med blotta slingor...»

Ljusgrå sandsten. Höjd 1,45 m., bredd 1,01 m. Ristningen är djup och tydlig; linjerna äro breda, med i botten punkterade spår av ristarens verktyg.

710. Kungs-Husby by. Nu i Lillkyrka k:a.

Pl. 55.

Litteratur: J. H. Söderlund, Rapport 4599/26 (ATA); C. Sandegren, Skrivelse 4916/26 (ATA); M. Åmark, Brev till Riksantikvarieämbetet 9/s 1940 (ATA).

Äldre avbildningar: M. Åmark, Avklappning 1915 (ATA); J. H. Söderlund, foto 1926 (ATA).

Ett fragment av en runsten förvaras numera i Lillkyrkas vapenhus.

Hur runstensfragmentet har kommit till kyrkan framgår av en skrivelse till Riksantikvarieämbetet från teol. dr Mats Åmark (9/s 1940): »Omkring år 1915 skänkte mig en gammal man i K[ungs] H[usby] by, vars namn jag glömt, ett runstensfragment, som han sade sig ha funnit under grävning i sin trädgård i Kungshusby by. Oviss, var stenbiten bäst borde förvaras, för att ej förkomma, tog jag den hem till komministergården Östersta i Kungshusby; och när jag 1917 därifrån flyttade till det närbelägna Lillkyrka, tog jag den med till L. prästgård. Vid min avflyttning till Strengnäs 1924 lämnade jag kvar stenen i Lillkyrka prästgård. Sedan har jag återsett den i Lillkyrka kyrka. Den tillhör dock rätteligen Kungshusby s:n.» — Stenstycket